

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela skarbowego Przemysława Kwiatkowskiego

po rozpoznaniu dnia 28 września 2016 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

K. S. , syna A. i G. z d. C. , ur. (...) w W.

oskarżonego o to , że :

I. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okresie od 26 marca 2009 r. do 26 stycznia 2013 r. zaniechał ujawnienia przedmiotu i podstawy opodatkowania poprzez nie złożenie do tut. (...) deklaracji podatkowych VAT-7 za okres od lutego 2009 r. do grudnia 2012 r., co doprowadziło do uszczuplenia Skarbu Państwa poprzez nie zadeklarowanie i nie wpłacenie podatku należnego za w/w okres w kwocie łącznej 13.613 zł,

tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

II. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym w okresie od 1 lutego 2009 r. do 31 grudnia 2012 r. wbrew obowiązкови podatkowemu – nie prowadził rejestru dla potrzeb podatku od towarów i usług,

tj. o czyn z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

III. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym w okresie od 1 lutego 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. wbrew obowiązкови podatkowemu – nie prowadził podatkowe księgi przychodów i rozchodów,

tj. o czyn z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

IV. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, działając czynem ciągłym w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. wbrew obowiązкови podatkowemu – nie prowadził podatkowej księgi przychodów i rozchodów,

tj. o czyn z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

V. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku dochodowego od

osób fizycznych, działając czynem ciągłym w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. wbrew obowiązkowi podatkowemu – nierzetelnie prowadził podatkową księgę przychodów i rozchodów za okres od stycznia do grudnia 2011 r.,

tj. o czyn z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

1. Oskarżonego K. S. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. I zarzutów uznaje za winnego tego że prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okresie od 26 marca 2009 r. do 26 stycznia 2013 r. zaniechał ujawnienia przedmiotu i podstawy opodatkowania poprzez nie złożenie do tut. (...) deklaracji podatkowych VAT-7 za okres od lutego 2009 r. do grudnia 2012 r., co doprowadziło do uszczuplenia Skarbu Państwa poprzez nie zadeklarowanie i nie wpłacenie podatku należnego za w/w okres w kwocie łącznej 13.613 zł, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodów to jest popełnienie czynu z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności ;

2. Oskarżonego K. S. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. II zarzutów i za to na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. skazuje , zaś na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. wymierza mu karę grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych;

3. Oskarżonego K. S. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. III zarzutów i za to na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. skazuje , zaś na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. wymierza mu karę grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych;

4. Oskarżonego K. S. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. IV zarzutów i za to na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. skazuje , zaś na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. wymierza mu karę grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych;

5. Oskarżonego K. S. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. V zarzutów i za to na podstawie art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. skazuje , zaś na podstawie art. 61 § 1 k.k.s. wymierza mu karę grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych;

6. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 40 § 1 k.k.s. orzeka wobec oskarżonego K. S. karę łączną biorąc za podstawę kary grzywny orzeczone w punkcie 2, 3 , 4 i 5 wyroku i wymierza oskarżonemu K. S. karę łączną grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, określając wysokość stawki diennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych;

7. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zwalnia oskarżonego K. S. z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 401/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony K. S. od 2004 r. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S.. Miejscem prowadzenia działalności gospodarczej było lokal w L. przy ul. (...) lok. 248 . W związku z prowadzoną działalnością gospodarczą oskarżony K. S. będąc podatnikiem podatku od towarów i usług w okresie od 26 marca 2009 r. do 26 stycznia 2013 r. zaniechał ujawnienia przedmiotu i podstawy opodatkowania poprzez nie złożenie do Urzędu Skarbowego w L. deklaracji podatkowych VAT-7 za okres od lutego 2009 r. do grudnia 2012 r. . Oskarżony

K. S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz czyniąc sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodów doprowadził do uszczuplenia Skarbu Państwa poprzez nie zadeklarowanie i nie wpłacenie podatku należnego za okres od 26 marca 2009 r. do 26 stycznia 2013 r. w kwocie łącznej 13.613 zł .

Dodatkowo oskarżony K. S. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S. będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, w okresie od 01 lutego 2009 r. do 31 grudnia 2012 r. wbrew obowiązki podatkowemu – nie prowadził rejestru dla potrzeb podatku od towarów i usług oraz nie prowadził podatkowe księgi przychodów i rozchodów. Oskarżony K. S. prowadząc w/w działalność gospodarczą będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. wbrew obowiązki podatkowemu – nie prowadził podatkowej księgi przychodów i rozchodów oraz w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. wbrew obowiązki podatkowemu – nierzetelnie prowadził podatkową księgę przychodów i rozchodów za okres od stycznia do grudnia 2011 r. przez nie ewidencjonowanie całości uzyskiwanych dochodów .

Uzyskiwane przez oskarżonego K. S. dochody zostały wyliczone na podstawie szacunkowych danych, okazało się, że oskarżony powinien uiścić zaległy podatek VAT w kwocie 13.613 zł. Oskarżony K. S. na dzień 25.09.2014 r. miał zaległość z tytułu podatku VAT na kwotę 58.294 zł, wraz z odsetkami była to kwota 105.588 zł. Wyżej wskazane ustalenia zostały poczynione w wyniku kontroli skarbowej przeprowadzonej przez Urząd Skarbowy w L.. We wrześniu 2013 r. Urząd Skarbowy w L. wezwał w ramach kontroli skarbowej by oskarżony K. S. okazał do kontroli m.in. podatkową księgę dochodów i rozchodów, rejestry dostaw VAT i dokumenty źródłowe zaewidencjonowane w rejestrach VAT. W wyniku kontroli skarbowej zakończonej w lutym 2014 r. ujawniono że zakończonej w lutym 2014 r. ujawniono, iż oskarżony K. S. : nie prowadził podatkowej księgi dochodów i rozchodów za lata 2009, 2010 i 2012 ,nie prowadził rejestrów dla potrzeb podatku VAT, nie składał deklaracji VAT-7 za okres 2009-2012 r. oraz nie ewidencjował całości uzyskanych obrotów. Naczelnik Urzędu Skarbowego w L. w dniu 12 maja 2014 r. wydał prawomocną decyzję określającą wysokość należnego zobowiązania podatkowego i wykazała niezasadność zastrzeżeń oskarżonego odnośnie ustaleń przyjętych przez organ kontroli skarbowej (k. 16 - 21).

Oskarżony K. S. ma ukończone 58 lat, jest bezrobotny i nie osiąga dochodów , nie leczy się odwykowo ani psychiatrycznie, z informacji z Krajowego Rejestru Karnego (k. 412) wynika iż był on karany.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego K. S. (k. 268 , k. 279 , k. 314 – 315 i k. 440) , zawiadomienia i dołączonych dokumentów dotyczących kontroli skarbowej oskarżonego (k. 1- 252) , dokumentów złożonych przez oskarżonego (k. 269-272) , zestawienia dochodów (k. 281) ,zestawienia zaległości podatkowych (k. 281-283) i karty karnej (k. 285, k. 307 i k. 412) .

K. S. stanął pod zarzutami , iż , ;

I. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okresie od 26 marca 2009 r. do 26 stycznia 2013 r. zaniechał ujawnienia przedmiotu i podstawy opodatkowania poprzez nie złożenie do tut. (...) deklaracji podatkowych VAT-7 za okres od lutego 2009 r. do grudnia 2012 r., co doprowadziło do uszczuplenia Skarbu Państwa poprzez nie zadeklarowanie i nie wpłacenie podatku należnego za w/w okres w kwocie łącznej 13.613 zł,

tj. o czyn z art. 54 § 2 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

II. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym w okresie od 1 lutego 2009 r. do 31 grudnia 2012 r. wbrew obowiązki podatkowemu – nie prowadził rejestru dla potrzeb podatku od towarów i usług tj. o czyn z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

III. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym w okresie od 1 lutego 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. wbrew obowiązкови podatkowemu – nie prowadził podatkowe księgi przychodów i rozchodów tj. o czyn z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

IV. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, działając czynem ciągłym w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. wbrew obowiązкови podatkowemu – nie prowadził podatkowej księgi przychodów i rozchodów tj. o czyn z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

V. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, działając czynem ciągłym w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. wbrew obowiązкови podatkowemu – nierzetelnie prowadził podatkową księgę przychodów i rozchodów za okres od stycznia do grudnia 2011 r. tj. o czyn z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Oskarżony K. S. w postępowaniu przygotowawczym częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił iż zgadza się z zarzutem dotyczącym nie składanie deklaracji VAT. Deklaracji tych nie składał oraz nie wpłacał podatku VAT w okresie objętym zarzutem bo nie potrafił wypełnić tych deklaracji , zaś podatku VAT nie wpłacał bo musiał z czegoś żyć i opłacić koszty związane z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą . Oskarżony K. S. wskazał ponadto w swoich wyjaśnieniach że w jego ocenie prowadził księgi podatkowe i rejestry VAT ale mogło coś w nich brakować . Księgi podatkowej za 2010 r. nie dostarczył bo nie mógł jej znaleźć (k. 268 i k. 279) .

Oskarżony K. S. na rozprawie w dniu 18 września 2015 r. częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i wyjaśnił iż kontrola skarbowa dotyczyła 5 lat, a zastrzeżenia dotyczyły tylko jednego roku. W tym czasie zmieniał lokal w którym prowadził działalność gospodarczą i nie mógł przedstawić do kontroli wszystkich dokumentów. Oskarżony K. S. przyznał jednak iż miał zaległości podatkowe ale nie wie w jakiej wysokości . Nie zawiesił prowadzenia działalności gospodarczej, mimo że nie przynosiła zysków bo liczył na zmianę sytuacji finansowej (k. 314 – 315) .

Natomiast na rozprawie w dniu oskarżony K. S. stwierdził iż przyznaje się do tych czynów w małym stopniu , potwierdził swoje wcześniej złożone wyjaśnienia oraz odmówił składania wyjaśnień (k. 440) .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. S. w zakresie jakim stwierdziła iż w okresie objętym zarzutem nie składał deklaracji VAT 7 i nie wpłacał należnego podatku VAT . Wyjaśnienia oskarżonego K. S. w tym zakresie korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z zawiadomieniem i dołączonymi do niego dokumentami dotyczącymi kontroli skarbowej oskarżonego (k. 1- 252) w tym decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w L. z dnia 12 maja 2014 r. (k. 16- 21) oraz zestawieniem zaległości podatkowych (k. 281-283) .

Sąd nie dał wiary w pozostałą część wyjaśnień oskarżonego K. S. . W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego K. S. nie zasługują na wiarę jako niejasne , nielogiczne , wewnętrznie sprzecznym i nakierowane na uniknięcie odpowiedzialności i pomniejszenie swojej winy. Te wyjaśnienia oskarżonego K. S. stanowią przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełniony przez niego czyny . Należy zauważyć iż fakt że oskarżony K. S. popełnił wszystkie zarzucane mu czyny wynika wprost z dokumentów w postaci : zawiadomienia i dołączonych do niego dokumentami dotyczącymi kontroli skarbowej oskarżonego (k. 1- 252) zwłaszcza decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w L. z dnia 12 maja 2014 r. (k. 16- 21) oraz zestawienia zaległości podatkowych (k. 281-283) .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego K. S. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów, albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych, nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie, a zatem nie mających logicznego powodu, by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach. Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia. Autentyczność i wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony K. S. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. I zarzutów został uznany za winnego tego że prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okresie od 26 marca 2009 r. do 26 stycznia 2013 r. zaniechał ujawnienia przedmiotu i podstawy opodatkowania poprzez nie złożenie do tut. (...) deklaracji podatkowych VAT-7 za okres od lutego 2009 r. do grudnia 2012 r., co doprowadziło do uszczuplenia Skarbu Państwa poprzez nie zadeklarowanie i nie wpłacenie podatku należnego za w/w okres w kwocie łącznej 13.613 zł, czyniąc sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodów to jest popełnienie czynu z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s.

Zgodnie z treścią art. 54 § 1 k.k.s. podatnik, który uchylając się od opodatkowania, nie ujawnia właściwemu organowi przedmiotu lub podstawy opodatkowania lub nie składa deklaracji, przez co naraża podatek na uszczuplenie, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie. Natomiast z treści art. 54 § 2 k.k.s. wynika iż jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych. Podmiotem czynu zabronionego z art. 54 k.k.s. jest przede wszystkim podmiot posiadający status podatnika (por. definicja legalna podatnika z art. 53 § 30 i 30a k.k.s.). Określenie "podatnik" jest odniesione do danego rodzaju podatku, co do którego sprawca w realiach konkretnego stanu faktycznego uchyla się od opodatkowania. Jeżeli podatnikiem nie jest osoba fizyczna, odpowiedzialność karnoskarbowa z art. 54 k.k.s. wchodzi w grę jedynie na warunkach określonych w art. 9 § 3 k.k.s. (por. uwagi do tego przepisu). Przepis art. 9 § 3 k.k.s. znajduje zastosowanie również wówczas, gdy obowiązek ujawnienia przedmiotu opodatkowania lub złożenia deklaracji ciąży na osobie fizycznej, która zajmuje się sprawami gospodarczymi (w tym finansowymi) innej osoby fizycznej posiadającej status podatnika na jednej ze wskazanych w tym przepisie podstaw (np. doradca podatkowy w oparciu o umowę zlecenia z osobą fizyczną). Znamię blankietowe podatnika kryje w sobie element podlegania obowiązkowi podatkowemu na mocy ustaw podatkowych (art. 7 § 1 ordynacji podatkowej). Brak obowiązku podatkowego ciężącego na danym podmiocie nie prowadzi do realizacji znamienia podatnika, a w konsekwencji skutkuje dekompletacją ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 54 k.k.s. .

Realizacja znamion deliktu karnoskarbowego z art. 54 k.k.s. może nastąpić na dwa sposoby: albo poprzez nieujawnienie przedmiotu lub podstawy opodatkowania, albo poprzez niezłożenie deklaracji podatkowej. Zaniechanie złożenia deklaracji podatkowej jest jedną z form nieujawnienia przedmiotu i podstawy opodatkowania, stąd też znamię czasownikowe "nie ujawnia" pełni funkcję subsydiarną wobec znamienia "nie składa". W tych sytuacjach, gdzie podatnik nie ma obowiązku składania deklaracji, ma natomiast obowiązek ujawnienia przedmiotu lub podstawy opodatkowania, w grę wchodzi realizacja znamienia „nie ujawnia”; w pozostałych przypadkach realizacja znamienia czynnościowego następuje poprzez zaniechanie złożenia deklaracji.

Przestępstwo i wykroczenie skarbowe uchylania się od opodatkowania z art. 54 k.k.s. ma charakter materialny. Ustawowo stypizowanym skutkiem jest narażenie na uszczuplenie podatku - tj. konkretne niebezpieczeństwo

wystąpienia uszczerbku finansowego na skutek zaniechania uiszczenia względnie zaniechania zadeklarowania uiszczenia podatku przez osobę zobowiązaną (za Piotr Kardas, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. II) .

Natomiast zgodnie z treścią art. 6 § 2 k.k.s. dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jeden czyn zabroniony; w zakresie czynów zabronionych polegających na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej za krótki odstęp czasu uważa się okres do 6 miesięcy.

W powyższej sprawie oskarżony K. S. swoim działaniem wypełniła wszystkie znamiona przestępstwa skarbowego opisanego w art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. opisanego w pkt. 1 wyroku . Oskarżony K. S. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w okresie od 26 marca 2009 r. do 26 stycznia 2013 r. zaniechał ujawnienia przedmiotu i podstawy opodatkowania poprzez nie złożenie do Urzędu Skarbowego w L. deklaracji podatkowych VAT-7 za okres od lutego 2009 r. do grudnia 2012 r. . Takie działanie oskarżonego K. S. doprowadziło do uszczuplenia Skarbu Państwa poprzez nie zadeklarowanie i nie wpłacenie podatku należnego za w/w okres w kwocie łącznej 13.613 zł. Należy wskazać iż oskarżony K. S. uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodów . Zgodnie z treścią art. 37 § 1 pkt. 2 k.k.s. Sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca: uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu. Tym samym zostały zrealizowane przesłanki z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. dotyczące nadzwyczajnego obostrzenia kary wobec oskarżonego K. S. . Fakt iż oskarżony K. S. popełnił ten czyn potwierdzają dokumenty w postaci : zawiadomienia i dołączonych do niego dokumentami dotyczącymi kontroli skarbowej oskarżonego (k. 1- 252) w tym decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w L. z dnia 12 maja 2014 r. (k. 16- 21) , zestawienia zaległości podatkowych (k. 281-283) oraz wyjaśnienia oskarżonego K. S. (k. 268 , k. 279 , k. 314 – 315 i k. 440) w których przyznał się do popełnienia tego czynu .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego K. S. odnośnie popełnienia czynu z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k. opisanego w pkt. 1 wyroku nie budzą wątpliwości .

Zgodnie z treścią art. 60 § 1 k.k.s. kto wbrew obowiązkowi nie prowadzi księgi, podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych. Wszystkie typy czynów zabronionych z art. 60 k.k.s. polegają na zaniechaniu. W przypadku deliktu karnoskarbowego nieprowadzenia ksiąg oraz nieprzechowywania ksiąg w wyznaczonym miejscu mamy do czynienia z czynami trwałymi, z kolei delikt zaniechania zawiadomienia o prowadzeniu księgi jest czynem jednochwilowym. Wszystkie delikty karnoskarbowe stypizowane w art. 60 k.k.s. są deliktami indywidualnymi, dla popełnienia których sprawca musi posiadać status osoby zobowiązanej do prawem przewidzianych czynności prowadzenia ksiąg, ich przechowywania oraz zawiadomienia o prowadzeniu ksiąg przez inną osobę. W wypadku deliktu z § 3 znamię podmiotu ujęte zostało jako podatnik i płatnik - te dwie grupy osób zobowiązane są, w określonych okolicznościach, do czynności zawiadomienia (co do określenia podatnika i płatnika - por. uwagi do art. 53 § 30 i 30a k.k.s.). Z kolei indywidualny charakter deliktów z § 1 i 2 wynika z klauzuli normatywnej "wbrew obowiązkowi", funkcją której jest zawężenie klasy podmiotów zdalnych do popełnienia tych czynów zabronionych. W sytuacji gdy sprawcą jest podmiot niezobowiązany do wykonania obowiązku, jego podstawą przypisania mu odpowiedzialności jest art. 9 § 3 k.k.s., o ile zachodzą przesłanki w nim wskazane. Obowiązek przechowywania ksiąg statuuje art. 86 § 1 ordynacji podatkowej, przy czym przepis ten wskazuje jedynie na obowiązek przechowywania i podaje czas przechowywania ksiąg (do upływu przedawnienia zobowiązania podatkowego). Przepis ten nie podaje jednak, że księgi należy przechowywać w określonym miejscu.

Znamię czasownikowe "nie prowadzi", charakteryzujące typ deliktu karnoskarbowego z art. 60 § 1 k.k.s., polega na zaniechaniu prowadzenia danej księgi w ogóle. Odróżnić przy tym trzeba prowadzenie księgi od jej zaprowadzenia, tj. założenia księgi - można bowiem nie prowadzić księgi, którą zaprowadzono (P. Ogiński, Niektóre problemy kodeksu karnego skarbowego w zakresie przestępstw i wykroczeń podatkowych związanych z dokumentacją (w:) Nowa kodyfikacja prawa karna, t. XV, pod red. L. Boguni, Wrocław 2005, s. 428). Realizacja rzeczzonego znamienia czynnościowego ma miejsce także wówczas, gdy sprawca prowadzi księgę X, prowadzić jest zaś zobowiązany księgę

Y, której - rzecz jasna - nie prowadzi. W praktyce najczęstszymi wypadkami nieprowadzenia księgi są sytuacje przekroczenia w trakcie roku limitu zwolnienia w podatku VAT oraz sytuacje wprowadzenia nowych uregulowań prawnych nakazujących konkretnym podmiotom prowadzenie ksiąg (por. P. Stanisławiszyn (w:) A. Derkacz, A. Kurowska, E. Piechota-Ołoś, A. Sędkowska, I. Siergiej, P. Stanisławiszyn, Kasy rejestrujące. Komentarz problemowy, Warszawa 2011, s. 151). Wszystkie delikty karnoskarbowe z art. 60 k.k.s. są karalne w razie ich umyślnego popełnienia. W grę wchodzi oba postacie zamiaru - bezpośredni i ewentualny (za Piotr Kardas, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. II).

W powyższej sprawie oskarżony K. S. swoim działaniem wypełniła wszystkie znamiona przestępstwa skarbowego opisanego w art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. opisanego w pkt. II, III i IV zarzutów. Oskarżony K. S. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym w okresie od 1 lutego 2009 r. do 31 grudnia 2012 r. wbrew obowiązкови podatkowemu – nie prowadził rejestru dla potrzeb podatku od towarów i usług. Dodatkowo oskarżony K. S. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku od towarów i usług, działając czynem ciągłym w okresie od 1 lutego 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. wbrew obowiązкови podatkowemu – nie prowadził podatkowe księgi przychodów i rozchodów. Ponadto oskarżony K. E. prowadząc działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, działając czynem ciągłym w okresie od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. wbrew obowiązкови podatkowemu – nie prowadził podatkowej księgi przychodów i rozchodów. Fakty te wynikają wprost z dowodów w postaci dokumentów: zawiadomienia i dołączonych do niego dokumentów dotyczącymi kontroli skarbowej oskarżonego (k. 1- 252) zwłaszcza decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w L. z dnia 12 maja 2014 r. (k. 16- 21) oraz zestawienia zaległości podatkowych (k. 281-283).

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy, jak i wina oskarżonego K. S. odnośnie popełnienia czynu z art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k. opisanego w pkt. II, III i IV zarzutów nie budzą wątpliwości.

Zgodnie z treścią art. 61 § 1 k.k.s. kto nierzetelnie prowadzi księgę, podlega karze grzywny do 240 stawek dziennych. Czyn nierzetelnego prowadzenia księgi w typie podstawowym przyjmuje kwalifikację przestępstwa skarbowego z art. 61 § 1 k.k.s. Jeżeli jest on wypadkiem mniejszej wagi, prawidłowa kwalifikacja opiera się na art. 61 § 2 k.k.s. (wykroczenie skarbowe). Czyn wadliwego prowadzenia księgi jest kwalifikowany jako wykroczenie skarbowe. Podmiotem obu deliktów karnoskarbowych z art. 61 k.k.s. jest osoba zobowiązana do prowadzenia ksiąg.

Znamie czynnościowe zawarte w ustawowych opisach obu czynów zabronionych z art. 61 k.k.s. określone jest za pomocą czasownika "prowadzi". Nie chodzi wszakże o każde prowadzenie księgi, ale tylko o takie, które posiada cechę nierzetelnego albo wadliwego. Nierzetelnym prowadzeniem jest zarówno prowadzenie polegające na ujmowaniu w księgach zdarzeń niemających miejsca w rzeczywistości, jak i na nieujmowaniu pewnych zdarzeń przy jednoczesnym ujmowaniu innych. Fakt ujęcia w księdze jednego chociażby zdarzenia i nieujęcia pozostałych pozwala przyjąć kwalifikację z art. 61 § 1 k.k.s..

Karalną stroną podmiotową w obu czynach zabronionych jest umyślność w obu postaciach zamiaru - bezpośrednim i ewentualnym. W tym kontekście warto zwrócić uwagę na obiektywny charakter cech ksiąg - nierzetelności i wadliwości. Z perspektywy prawa finansowego nie ma bowiem znaczenia fakt, czy do nieprawidłowości przy prowadzeniu ksiąg doszło na skutek zachowania zawinionego, czy też nie (jakkolwiek silna jest tendencja do subiektywizowania w prawie finansowym tych znamion - por. wyrok NSA z dnia 7 czerwca 1988 r., SA/Gd 448/85, Finanse 1988, nr 2-3, s. 61; wyrok NSA z dnia 3 marca 1994 r., III ARN 9/94, OSP 1994, z. 4, poz. 54) (za Piotr Kardas, Kodeks karny skarbowy. Komentarz, wyd. II).

W powyższej sprawie oskarżony K. S. swoim działaniem wypełniła wszystkie znamiona przestępstwa skarbowego opisanego w art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. opisanego w pkt. V zarzutów. Oskarżony K. S. prowadząc

działalność gospodarczą pod nazwą (...) S. K. z siedzibą w miejscowości (...), (...)-(...) S., miejsce prowadzenia działalności gospodarczej: ul. (...) lok. 248, (...)-(...) L., będąc podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, działając czynem ciągłym w okresie od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. wbrew obowiązkowi podatkowemu – nierzetelnie prowadził podatkową księgę przychodów i rozchodów za okres od stycznia do grudnia 2011 r. . Fakt ten potwierdzają dokumenty w postaci zawiadomienia i dołączonych do niego dokumentami dotyczącymi kontroli skarbowej oskarżonego (k. 1- 252) w tym decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w L. z dnia 12 maja 2014 r. (k. 16- 21) , zestawienia zaległości podatkowych (k. 281-283) oraz wyjaśnienia oskarżonego K. S. (k. 268 , k. 279 , k. 314 – 315 i k. 440) w których przyznał się do popełnienia tego czynu .

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina oskarżonego K. S. odnośnie popełnienia czynu z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k. opisanego w pkt. V zarzutów nie budzą wątpliwości .

Wymierzając oskarżonemu K. S. karę Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Niewątpliwą okolicznością obciążającą jest duży stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego K. S. czynów przejawiający się w charakterze naruszonego przez oskarżonego dobra oraz okoliczności działania oskarżonego. Oskarżony naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest mienie Skarbu Państwa . Ponadto za okoliczność obciążającą Sąd uznał fakt iż oskarżony K. S. był już karany (k. 412) .

W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia okoliczności łagodzących wobec oskarżonego K. S. .

Orzekając o karze Sąd wymierzył oskarżonemu K. S. : za czyn z art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. opisany w pkt. 1 wyroku na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności , za czyn czynu art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. opisany pkt. II zarzutów na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. karę grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych, za czyn czynu art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. opisany pkt. III zarzutów na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. karę grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych, za czyn czynu art. 60 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. pkt. IV zarzutów na podstawie art. 60 § 1 k.k.s. karę grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych oraz za czyn czynu art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. opisany pkt. II zarzutów na podstawie art. 61 § 1 k.k.s. mu karę grzywny 30 (trzydzieści) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki diennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 40 § 1 k.k.s. Sąd orzekł wobec oskarżonego K. S. karę łączną grzywny biorąc za podstawę kary grzywny orzeczone w punkcie 2, 3 , 4 i 5 wyroku i wymierza oskarżonemu K. S. karę łączną grzywny 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, określając wysokość stawki diennej na kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych.

Orzeczona wobec oskarżonego K. S. w pkt. 6 wyroku łączna kara grzywny spełnia bowiem wobec oskarżonego wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynów . Kara ta spełnia w tym zakresie również wymóg prewencji indywidualnej wobec oskarżonego K. S. . Kara łączna grzywny w takiej wysokości ma przede wszystkim spełnić wobec oskarżonego K. S. funkcję represyjną i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów .

Natomiast orzeczona w pkt. 1 wyroku na podstawie art. 54 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt 2 k.k.s. kara 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności również spełnia wobec oskarżonego K. S. wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a także odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Z treści art. 37 § 1 pkt. 2 k.k.s. wynika iż Sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary, jeżeli sprawca: uczynił sobie z popełniania przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu. W powyższej sprawie działanie oskarżonego K. S. opisane w pkt. 1 wyroku spełnia te przesłanki . Należy wskazać iż zgodnie z treścią art. 38 § 1 pkt. k.k.s. stosując nadzwyczajne obostrzenie kary, sąd wymierza karę pozbawienia wolności: do roku albo karę ograniczenia wolności, jeżeli przestępstwo skarbowe jest zagrożone tylko karą grzywny przekraczającą 360 stawek dziennych, co nie wyłącza wymierzenia także kary grzywny grożącej za to przestępstwo. Wymierzając karę 3 miesięcy pozbawienia wolności Sąd postąpił zgodnie z dyrektywa wskazaną w art. 41 a § 1 k.k.s. . Zgodnie z treścią tego przepisu warunkowego zawieszenia wykonania kary nie stosuje

się także do sprawcy określonego w art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. , chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. W powyższej sprawie Sąd nie stwierdził żadnych szczególnych okoliczności wobec oskarżonego K. S. które spowodowały by konieczność warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary 3 miesięcy pozbawienia wolności . Wymierzona wobec oskarżonego K. S. kara 3 miesięcy pozbawienia wolności ma spełnić wobec oskarżonego funkcję represyjną i powstrzymać go w przyszłości od popełnienia podobnych czynów .

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i zwolnił oskarżonego K. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwagę sytuację majątkową oskarżonego.

Z uwagi na powyższe sąd orzekł jak w wyroku.